

1. čtení: J 7, 37-40

„V poslední, velký den svátků Ježíš vystoupil a zvolal: „Jestliže kdo žízní, ať přijde ke mně a pije! Kdo věří ve mně, proudy živé vody poplynou z jeho nitra, jak praví Písmo.“ To řekl o Duchu, ježž měli přijmout ti, kteří v něj uvěřili. Dosud totiž Duch nebyl dán, neboť Ježíš ještě nebyl oslaven. Když někteří ze zástupu slyšeli ta slova, říkali: „To je skutečně ten Prorok!“

Kázání: Zj 22,17

„A Duch i nevěsta praví: „Přijď!“ Kdo žízní, ať přistoupí, kdo touží, ať zadarmo nabere vody života.“

Milí bratři a milé sestry,

dovolte mi na úvod možná až příliš osobní otázku, otázku na tělo: máte někdo tetování? Generace mých rodičů se na tetování ještě často dívá s nelibostí či pohoršením. To se však rychle mění a tetování zažívá velký boom, nechávají se pokérovat i starší ročníky. Snad je to vlivem kultury, která přeje individualismu. Člověk prožívá jedinečnost svého života, neopakovatelnost vlastní cesty. Chce se prostřednictvím nesmazatelné barvy nějak zajímavě zkrášlit, připomenout si důležitá data, životní události a své blízké. Tímto způsobem také může vystavit před oči sám sobě i celému světu něco, co je pro něj důležité, ba i nejdůležitější. Když se tetovaných zeptáte na historii jejich kérek, často rádi vyprávějí, proč si právě to či ono vybrali. A jejich tetování o nich mnohé vypovídá.

O mně možná taky vypovídá to, že jsem si nic vytetovat nedala. Nemohla jsem přijít na to, co by mi připadalo jako to nejdůležitější, co je třeba do kůže zaznamenat. Mám také často ostych říct jasný názor. Znáám ovšem faráře, který má na předloktí vytetovanou řeckou šifru Ježíšova jména. To se mi líbí. Prostě sdělit, co jako křesťan na světě pohledávám, co je můj život – na nejedné evangelické kazatelně se přece taky hrdě vyjímá nápis „Kristus život náš“. Mít zkrátka stále před očima své credo, to čemu věřím, co mi dává orientaci a naději neutopit se ve vlnách, bouřích a hlubinách světa vezdejšího...

Přemýšlela jsem o tom, co by si nechali vytetovat známí mužové historie, kdyby žili dnes. Měl by Václav Havel na paži napsáno, že pravda a láska musí zvítězit nad lží a nenávistí? Měl by Martin Luther King kérku *I have a dream*?. Chtěl by Descartes mít jako útěchu při hledání smyslu existence vytetováno *myslím, tedy jsem*, vytetoval by si Sokratés *vím, že nic nevím*?... A klasická otázka *what would Jesus do* - co myslíte, že by si nechal vytetovat Pán Ježíš?... Asi nic, protože Mojžíšův zákon tetování zakazoval (stejně jako třeba stříhání vlasů dohola). Pravda, Ježíš si se zákonem tolik hlavu nedělal, takže by si to třeba dokázal obhájit (jako ostatně všichni dnes potetovaní křesťané a židé). Hezky by vypadal třeba nápis *Já jsem ta cesta, pravda i život* nebo prostě jen umělecky vyvedená písmena alfa a omega. Nakonec jsem si říkala, že Hospodinova kérka, kdyby tedy měl tělo, byl byla JHVH, já jsem. To už jsem tedy trochu moc popustila uzdu fantazii, odpusťte. Ale vsadím se, že vím, co by si nechal vytetovat Martin Luther. Traduje se totiž, že si to napsal na desku svého psacího stolu, aby to měl stále před očima, když v bouřích svých duchovních zápasů čelil ďáblu. Napsal si tam prostou větu: *jsem pokřtěn. Jsem pokřtěn.*

Ano, dnes chci mluvit o křtu, i když právě nemáme křestní bohoslužby. Vždyť jak by bylo pěkné si každý den (třeba při pohledu na kérku) uvědomit: ano, já jsem pokřtěna. No jo, vždyť je to všechno v pohodě, je to v suchu, nemusím se ničeho bát! Nejsem sama, jsem svého věrného Pána a on je vždy a všude se mnou. Takže všechna světa zlobo, Pokušiteli, dejte si zpátečku. Ano, to je něco, co má opravdu smysl připomínat si každý den.

Křest se vlastně tetování v něčem podobá. Křest sice není na první pohled vidět, ale přesto je to něco, čím dáváme světu najevo, co je pro nás důležité. A taky je to napořád. Tedy tetování asi nějak složitě a bolestivě odstranit jde, ale když už se pro něj rozhodnuji, počítám, že to chci mít navždycky. Můžu se splést. Stejně jako se můžu rozejít s člověkem, jehož jméno jsem si nechal zvěčnit na hrudi, můžu se také rozejít s Pánem Bohem. Promiň, já už Ti nevěřím, spletl jsem se, už s tebou nechci mít nic

společného. Jenže křest si z kůže nevydrhnu. Tím křtem totiž říká taky něco Pán Bůh. Říká: jsi můj. V kralickém znění u Izajáše čteme: „*Neboj se, nebo vykoupil jsem tě a povolal jsem tě jménem tvým. Můj jsi ty.*“ Ne já si vytetuju Pána Boha, připoutám si ho k sobě. To on nesmazatelně popsal mě, zapsal se mi do kůže, každá buňka mého těla totiž křičí jeho jméno.

Když přemýšlíme o křtu, mohou nás napadat desítky veršů, významů, obrazů. Razítko, pečeť, smlouva, podaná ruka, zapálení svíce, nastoupení do lodi nebo nová ratolest na vinném kmeni. Jeden obraz však při křtu vidíme v přímém přenosu. Je to voda.

Voda je živel, který znamená život. Ve vodě plaveme už v mamčině břiše. V ní má počátek i sám život na zemi, voda je jeho podmínkou. V posledních letech si čím dál více uvědomujeme, že bez vláhy je život v ohrožení. I proto bývá Bůh připodobňován k vláze, dešti, který oživuje tam, kde už je jen vyschlý troud. Kam Bůh vstoupí, zazelená se poušť... Voda tedy provází Boží cestu s člověkem na i stránkách Bible. Podívejme se nyní na různé pasáže, kde v Bibli voda hraje důležitou roli, a uvidíme, zda nám to o křtu něco řekne. Ponořme se tedy do biblických vod hned zkraje.

Rajská zahrada je zavlažovaná řekou, zhřešivší lidé jsou vyhnáni do pustiny. Nejvíc vody najdeme v příběhu o potopě. Kdysi v jednom časopisu dával Tomáš Halík různým osobnostem vždy stejnou sérii otázek a jedna z nich zněla: „Kdybyste byli na jeden den Bohem, co byste udělali?“ Herečka Eliška Balzerová řekla, že by znovu udělala potopu... Když jsem to tehdy četla, byla jsem dost zaražená. Hospodin sice slíbil, že už něco takového neudělá, ale stejně mě tak představa nejprve vyděsila. Konec. Vody potopy znamenají smrt a zánik. Pak ovšem teprve může přijít nový začátek. Začít znovu s čistým stolem. Stejně tak voda křtu značí smrt starého člověka, umytí nepovedeného, očistění. *Hle, všechno tvořím nové*, je letošní heslo Jednoty bratrské.

Ve starém zákoně se dočteme i o vodě prokletí (koho to zajímá, ať si nastuduje pátou kapitolu knihy Numeri). Voda, o které mluví dnešní verš, je však voda života. *Kdo žízní, ať přistoupí, ať zadarmo nabere vody života.*

Pochopitelně, všeho moc škodí – nadměrné množství vody přináší místo života naopak smrt. Proto žalmista svůj život bez Boha popisuje jako tonutí. Topí se v bahně, nemá na čem stanout, vleče ho dravý proud. Nevím, jestli jste se někdy topili. Já jsem se v dětství propadla pod led a ačkoli jsem na dno dosáhla, tak ten pocit, že se nade mnou zavírá hladina nikomu nepřeju. Co teprve, když žalmistovi vody proniknou až k duši? Na druhou stranu kdo se bojí vodou jít, ten podle tónů faraonů musí žít. Cesta do zaslíbené země vedla odvážným krokem do vod Rudého moře. Dál tou vodou bratři, spláchněme jho otroctví, nechme plavat, co bylo v Egyptě. Umyjeme se od toho ujařmení a čeká nás přebývání s Bohem. Obdobně Petr, jakmile překonal strach z rozbouřeného moře, které bylo pro Izraelce sídlem temných sil, a vykročil z lodi do vln, byl odměněn zážitkem hmatatelné Boží blízkosti.

Když však Izraelce na cestě do Kanaánu zastihne žízeň, to už by raději zase zvolili otroctví. Zažíváme-li nepohodlí, snadno sklouzneme k reptání. Skutečná žízeň však zúží vidění jen na jedinou věc. Žízeň: něčeho podstatného se nám zoufale nedostává. Jsme na suchu, sotva lapáme po dechu. Žíznící není schopen plnohodnotného života, jen živoří. O žízni vypráví i Ježíšovo setkání se samařskou ženou.

I tady se mluví o vodě živé. Žíznící Ježíš prosí ženu o vodu, ale zároveň ji zmate tím, že sám mluví o tom, že disponuje jakousi vodou živou. Tajemně slibuje, že kdo dostane tuhle kouzelnou vodu, nikdy už žíznit nebude. Jeho voda se příjemci stane „pramenem vyvěrajícím k životu věčnému“. I když tomu žena příliš nerozumí (stejně jako Nikodém o kapitolu dříve neví, co si představit pod narozením z vody a ducha), uvědomuje si, že jí skutečně něco chybí a že žíznit už nechce. *Kdo touží, ať zadarmo nabere vody života*, zve Pán Ježíš.

Ten Ježíš, který se na znamení potřeby nového začátku sám dává pokřtít ve vodách Jordánu. Samařance slibuje tak trochu jinou vodu. Ten Ježíš, který vodou umývá utmáčené nohy svých druhů, přináší křest, jehož voda umývá hříchy. Pokřtěním v jeho jménu vyznáváme, že 1)nechceme být

ušpinění a 2) nechceme žíznit, toužíme po Boží blízkosti. I pro nás voda křtu znamená, že nám Pán Bůh říká: ty jsi můj milovaný syn/má milovaná dcera. A dobrotivý otec nechce, aby jeho milované děti žíznily!

Symbolem křtu je voda. Ta, kterou naléváme do křticí konvičky však žádné magické vlastnosti nemá, chemickým i fyzikálním rozbořením by se jistě ukázalo, že je to voda jako každá jiná. Tím, kdo při křtu vstupuje do hry, je oživující Boží Duch. Protože jako květina vadne a život hyne bez vody, tak člověk žije naprázdno, vadne a hyne bez ducha. Kdo je bezduchý, nevede plnohodnotný život.

Na závěr pak chci říct něco moc důležitého. Tedy ne já, říká to Pán Ježíš: „Kdo věří ve mne, proudy živé vody poplynou z jeho nitra.“ Ano, my, kdo jsme Kristovi – jeho jménem pokérování, kdo na sobě máme jeho pečeť, kdo jsme s ním uzavřeli smlouvu, kdo jsme v sobě nechali rozsvítit plamen jeho lásky, kdo jsme napájeni vodou života, nežijeme bez Ducha. I z nás má tato voda vyvěrat. I my, každý jeden z nás, se o svůj zdroj životní síly můžeme dělit a vnášet ducha Boží lásky do vyprahlých pustin.

Když Ti síly docházejí, vzpomeň si spolu s Martinem Lutherem, že jsi pokřtěn! Žízniš-li, naber vody života. Je to zadarmo!

Amen.

Přímluvná modlitba

Hospodine, náš milostivý Otče,

Předkládáme Ti všechno, před čím si připadáme malí a bezmocní. Ty, Pane celé země, voláme k Tobě, kéž vládneš a působíš všude tam, kde bují bezpráví a zloba.

Poslal jsi na Zemi svého jediného syna, aby nás naučil jít cestou lásky. Prosíme za všechna místa a vztahy, kde se lásky nedostává. Prosíme. Kéž dokážeme své okolí proměňovat k lepšímu, kéž se neschováváme ve vlastních bezpečných koutcích. Naplň nás svým duchem, aby proudy vody živé z nás zavlažovaly, co je potřebné.

Prosíme za turbulentně se měnící digitální prostředí. Dej, ať se s technologiemi, které mají sloužit lidem, nevytrácí lidskost. Prosíme za oběti kyberšikany, za děti, které se ve víru informací, videí a reklam ztrácejí, které prostředí na internetu všelijak ohrožuje, prosíme za rodiče, kteří se v tom všem snaží zorientovat a hledají pro svoje děti správnou cestu. Chraň své děti před jejich vlastními výtvy.

Dnes se chceme zvlášť přimlouvat za všechny matky. Za matky, jejichž těhotenství skončilo nešťastně. Za ty, které jsou matkami nedobrovolně nebo nerady. Za ženy, které si toužebně přejí stát se matkami, ale není jim dáno. Za matky, které jejich děti opustily. Za matky, které jsou na to samy, za matky, které jsou na pokraji svých sil, za matky, které nemohou svým dětem dopřát to, co by chtěly. Za matky dětí, které trpí vážnou nemocí. Buď jim všem pomocí a útechou.

Prosíme za lidi na okraji společnosti, za ty, kdo musejí vychovávat děti na ubytovnách a v nevyhovujících podmínkách, za ty, pro které domov neznámá bezpečí. Přimlouváme se za všechny, jejichž život je zatížen alkoholem, drogami, závislostmi. Myslíme na všechny, kteří kvůli špatně placené práci nemohou trávit svůj čas s rodinou. Přimlouváme se za všechny, kteří se zklamali v církvi a zavrhlí proto i Tebe. Prosíme neopouštěj ani ty, kdo by ze sebe znamení Tvého křtu rádi smazali.

S naléhavostí prosíme za politiky. Za všechny, kteří rozhodují o životech druhých a budoucnosti společnosti, krajiny. Nenechává nás v klidu, že se do veřejného prostoru dostává stále více neomalenosti, nepokory, povýšenectví a nenávisti. Otvírej oči těm, kteří vidí jenom sebe a svůj prospěch.

Přimlouváme se za místa ničená válkou. Cítíme se kvůli tomu bezmocní, zoufalí. Rozum i cit se vzpírá pochopit, čeho jsme my lidé schopní. A přesto se to dennodenně děje. Odpust' nám. Pro lásku Tvého syna Ježíše Krista prosíme kéž jsou nové začátky možné i bez totální zkázy.

A jako tvé děti voláme **Otče náš...**